

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 219. An & quando peccent, aut non peccent, qui Infantes exponunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

tionem ipso facto, privationem privilegii clericalis, inhabilitatem ad omnia officia & beneficia, tam simplicia quam curata, & privationem ipso facto habitorum, & si Clerici sunt, depositionem, degradationem, & traditionem curiae secularis. Et quidem poenas irregularitatis, excommunicationis, inhabilitatis ad beneficia obligare in foro conscientiae ante omnem Iudicis sententiam, etsi crimen sit occultum, astitit Reiffenst. num. 20. poena vero privationis beneficii prius habiti, quia executionem externam requirit, sententiam Iudicis saltem declaratoriam criminis exposcit; ut Idem. & poena degradationis & traditionis Curiae Sæculari locum non habet, quamdiu delictum est oc-

cultum. Quodque spectat excommunicationem, quæ vi Bullæ Sixti V. strictissimè reservata, ab ea vi Bullæ Gregor. absolvi potest Episcopus, & quilibet ab eo specialiter deputatus. Ab irregularitate vero ex specialitate ad beneficia & privatione beneficiorum dispensare nequit Episcopus. Reiffenst. num. 22. contra Sporer. l. c. n. 722. ad finem. non suffragante in hoc Episcopis Tridentino. sess. 24. de reformat. c. 6. cum ibi solum concedatur illis facultas dispensandi in irregularitatibus & suspensionibus ex delicto occulto provenientibus (excepto proveniente ex homicidio) non autem in aliis poenis statutis Lege Pontificia, dum delictum est publicum. ita Reiffenst. num. 24.

TITULUS XI.

De Infantibus & Languidis expositis.

Quest. 218. Quinam hic intelligantur per infantis & languidos expositos?

R Esp. Per infantis intelligitur proles recens nata vel septennio minor, quæ à parentibus vel ab aliis, ipsi scientibus, & non contradicentibus, vel postea ratum habentibus, exponitur & derelinquitur ad hoc, ut vel omni alimento & auxilio carens pereat, vel ab aliis alenda & educanda assumatur. Per languidos intelliguntur omnes, qui gravi & diuturnâ, præsertim perpetuâ & incurabili detinentur infirmitate, per quam ad labores, quæcunque negotia, res gerendas, & alimenta quærenda inhabiles sunt, cujuscunque sint ætatis. Barb. in c. unicum. h. t. num. 3. Arg. L. morbus. ff. de V. S. & ex illo Joan. c. 5. respondit ei languidus: hominem non habeo.

Quest. 219. An & quando peccent, aut non peccent, qui infantis exponunt?

1. R Esp. Primò: Gravissimè ordinariè peccant parentes exponendo filios, dum eos commode alere possunt, cum eos necare censeantur, ut dicitur L. necare. ff. de agnoscend. & alend. liber. & c. ult. dist. 87. idque non tantum, si fiat, ut pereant, quia talis expositio vero homicidio æquiparatur, Arg. cit. L. necare, junct. L. 2. C. h. t. sed etiam, si fiat, ut ab aliis educandi assumantur, C. unicum. h. t. cit. L. necare. L. 2. & 3. c. h. t. junct. Novell. 153. ubi expositio infantum universaliter vocatur crimen à sensu humano alienum, ex ea ratione, quòd licet mortem prolis non intendant, videantur tamen, quantum in ipsis est, eam occidere, hoc ipso, quòd alimentis destitutam periculo mortis exponant, ignari, num aliquis futurus, qui prolem, antequam moriatur, assumat & alat. Reiffenst. h. t. n. 4. juxta jura cit. & can. pasc. dist. 86. & can. fin. d. 87. His non obstantibus, quòd expositio fiat ad declinandam infamiam, ad quam declinandam non tantum prolis, sed & propriam vitam periculo exponere licet. Arg. L. isti quidem. ff. quod metus caus. Nam licet ad declinandam propriam infamiam liceat, propriam vel alterius vitam contra injustum violatorem illius periculo exponere, non tamen illius, cujus occasione & intuitu, dum is innocens est, justa fama leditur, uti in præsentis casu, quia nemo injustè lædit matris illicitè imprægnatæ famam, sed ipsa una cum corpore famam & honorem suum prostituit, dum prolem naturaliter nascituram & inde oriturum suam infamiam prævidere debuisset. Unde

non magis ad illam tuendam licebit innocentem infantem periculo vitæ exponere, quam liceat ad infamiam declinandam abortum animatum procurare, aut etiam infantem natum occidere, si ve propriis manibus, si ve subtractione alimentorum per dictam expositionem.

2. Resp. Secundò: Dantur nihilominus casus, in quibus infantum expositio vacat culpâ & poenâ, dum v. g. parentes ob summam egestatem aliâve justam causam alere non valentes prolem, eam exponant tali tempore & loco, ubi certum est, illam ab aliis assumendam & educandam, nullamque interea mortis periculum subitum, uti contingit in civitatibus & locis, ubi pro hujusmodi expositis specialiter erecta habentur Xenodochia aut Orphanotrophia. Barb. de off. & potest. Episc. allegat. § 1. num. 147. Gonz. in c. unicum. h. t. num. 10. in fine. Reiffenst. h. t. n. 6.

Quest. 220. Quæ poena exponentium infantis?

1. R Esp. Primò: Exponentes eos in loco deserto, aut tali loco vel modo, ut mortem eorum prudenter prævidere debuissent, etsi eam non intenderint, ipsaque mors sequatur, Jure Civili puniuntur ultimo supplicio Arg. cit. L. necare, Bartol. ibidem, & constit. crimin. Carolin. a. 132. & ibidem. Blumbacher. num. 1. citatus à Reiffenst. num. 7. Si tamen infans tali loco depositus (citra tamen intentionem mortis) repertus fuerit adhuc vivus, poenâ non quidem ultimi supplicii, sed aliâ quadam corporali afficiendus parens directè aut indirectè exponens, prout sumitur ex cit. constit. Carolin. l. c. & tradit Carpozov. in pract. crimin. p. 1. q. 10. num. 11. Idem dicens de exposito in via frequentata prætereuntem misericordie & charitati in circumstantiis carentibus periculo mortis, si nihilominus ibi mortuus reperitur. Item de exposito in via communi & publica, aut Ecclesia frequentata citra periculum mortis, etiam, si vivus repertus.

2. Resp. Secundò: Altera poena parentis infantem exponentis aut in expositionem consentientis, eandemve rati habentis est, quòd ipso facto amittat patriam potestatem, nec nomen patris vel matris amplius retineat, nisi in quantum infanti favorabile est, ita ut hic semper alimenta à parentibus exponentibus petere possit, & iis succedere, non item hi vicissim ab eo. c. unicum. h. t. l. 2. §. 4. c. eod. ex ea ratione, quòd parens censeatur habere illum